

lesarabrøv

Ein heilsan til Suðuroyar tingmenn

Sou tit hvat avrik, ið føroyska landsliðið gjørdi í Landskrona? Sou tit at ongin — slet ongin — suðuroyingur var við á tí føroyska landsliðnum?

Tað var ikki ti teir ikki vóru góðir nokk, tað var ikki ti at teir ikki fingi tilbøð um at vera við. Tað var ti at ferðætlanin er so vánalig, at teir ongar møguleikar hava at venja saman við hinum.

Tit drepa áhugan hjá børnum og ungum at luttaka á jøvnum fæti við aðrar føroyingar, aðrenn tey nákrantið eru tilkomin, nokur fá royna at hanga í fyrri at upphalda feløgnum.

Tit stríðast við liv og sál, allir sum ein, fyrri at hava ein túr um dagin til Havnar, tað er túrin, sum flytur fólk, so tey náa flugvaran í Vágnum, túrin, ið flytur fólk úr oynni, og síðan víðari út av landinum loftvegis. Hetta er tað einasta, tit hava í huganum, og folkaálið í Suðuroynni minskar stöðugt. Til valið í 1992 tá verða tit aftur at hoyra.



Spennandi verður hjá okkum suðuroyingum at hoyra politikararnar aftur til næsta val.

Hvat tit tá fara at bjóða okkum verður spennandi.

Eg vil hervið ynskja landsliðnum hjartaliga til lukku við tí avriksverki tit útintu. Eg skrivi ikki hesar reglur ti at eg meti at nakar suðuroyingur kundi gjørt hetta avrik betur

enn tit, men fyrri at minna okkara politikarar á at eisini suðuroyingar eru føroyingar og at børn, ung og tilkomin ítróttarfolk eisini eiga at metast sum virði í samfelagnum.

Suðuroyartingmenn, skammið tykkum.

Ítróttarfolk

Leyvan og revurin

Dag um dag siggja vit, at Sovjet Rusland gongur í upploysing. Ein fleirtjóðað samgonga, hvar ið einstakar tjóðir royna at sleppa sær burtur úr. Ella í hvussu er berjast fyrri at fáa stórra sjálvavgerðar-rættindi. Hvi?

Og samstundis siggja vit EF bólgna upp. Fleiri og fleiri tjóðir ynskja sær limaskap. Og fleiri og fleiri tjóðir ívast, um ein umsókn um limaskap ikki átti at verðið send avstað. Hvi?

Jú, hetta kann kanska svara seg! Sjálvandi missir ein síni sjálvavgerðar-rættindi, men tað er ólukk-sáluga væl betalt!

Nú snýr alt seg um pengar. Peningurin er máttistokkurin fyrri alt. Men. — Peningur, kontantir, cash! — Hetta fyrbrigdið er nokk so nýtt í Føroya søgu. Frá 855 til 1855 vóru reiðir pengar næstan ikki til. Og nú í 1990 er alt bert peningur. Cash, harðan valuta — einans kontant!

Vit vita hvat ið knettini kosta í SMS og í Keyps-samtøkum — men kunnu illa nokk minnast, seinast vit sjálv vóru á seidiabergi.

Meðan vit vaksnu í 4. kervi drøna inn í tí fagra nýggja verð, gremja vit okkum um síðloysið millum tey ungu. Tey ganga bara um kvöldini og gera ónáðir, bróta bilantennur og knúsa fløskur.

Og vit vaksnu reypa okkum av, at vit bæði um várið og um heystið taka børnini við ein túr niðan í hagan. Tvær ferð ferðir í hesum ári, ið hevur 365 dagar!

Um dagarnar eru vit øll til arbeiðis. So má vera. Og um kvöldið? Nei, vit sita ikki andlit til andlit — vit sita lið um lið. Og hyggja: Sjónvarp, parabol, telduspæl, fótbólt.

Okkurt nivir onkran í sálina. Lívið — Lívið — hvat ræður tað um? At jobba, jobba, jobba? Og gronast yvir politikararnar og skattaprosent? Húsið, hjúnafeagin, børnini, bilurin, telefonin, sjónvarpið, frystiboksini, náttarnir, lambstjógvið, báturin — á, du — á du — sum tað kostar!

Hetta lívið kreivur bæði mans- og konustarv, og sjálvandi barnagarðsplass. Kreivur yvirtíð, massar av yvirtíð, bunkar

av yvirtíð — annars røkka endarnir ikki saman. Hetta lívið kreivur alla okkara tíð og alla okkara meg. Til hús koma vit mest sum bert fyrri at eta og sova. Og tá ið vit so endiliga hava fri — so at ballast eitt sindur, so vit kunnu gloyma dagsins strev og fáa eina kenslu av at vit »liva lívið«.

Stutt sagt: Vit knossast øll somul og droyma um at sleppa at dansa um gullkálvin dag eftir dag.

Og hetta er í lagi, hetta er av finasta slag, um livsins hægsta endamál er: At kunna keypa okkum ting! Og ein ting afturat og ein ting afturat...

Men hvi so seta børn í verðina? Um vit ikki hava tíð at vera saman við teim? Tey kosta jú pening. Sparið tann peningin og keyp ein stórri bil!

Og skal sjálvavgerðar-rætturin í framtíðini mest sum brúkast til at sleppa at velja millum so mong slag av bilum og sjónvarpum sum gjørligt — so latið okkum fara inn í EF og dansa um gullkálvin í 15-20 ár. Til síðsti sterturin er tikin og síðsti oljudropin er sogin upp — meðan

vit í stereo hoyra so vakrar sangir um: »Hesar brimbardu klettur, sum við Atlantshavið liggja...«

Ein aggandi gomul søga sigur frá:

Ein leyva, sum buði í eini holu í skógini hevði so kongaliga bjóðað øllum hinum dýrunum til veitslu — hon hevði nevnliga føðingardag. Og mong vóru tey, ið stukkðu inn um gátt. Hetta dámdi leyvuni. So hvørt tey komu inn, vórðu tey sjálvandi dripin og etin. At enda stílnar av og leyvan kemur út úr holuni, leggur seg í seinnaparts sólskin, ropar og blundar eina løtu, við einum eyga uppá klemm — so er jú leyvunnar síður. Tá ið hon hevur ligið eitt bil ber hon eyga við revin, sum fer tuskandi framvið — sjálvt um hann er í nánd, heldur hann seg alikavæl í ávisum frástandi.

Leyvan klórar sær undir kjálkanum og prajar revin: »Halló vinurin! hevur tú ikki hoyrt, at eg haldi føðingardagsveitslu? — Kærasti, hygg inn eina løtu. Har er borðreitt við øllum góðum, trúgv tú mær!«

Trygdarskeið sambært STCW Reg. VI/1

Um nóg nógva tekna seg, verður skipað fyrri trygdarskeiði fyrri sjófolki.

Skeiðið verður í døgnum frá 24. — 28. september.

Tveir dagar fara til teoretiska undirvísing, og er høvi at velja millum Føroya Sjómannsskúla og Klaksvíkar Sjómannsskúla.

Tveir dagar fara til venjingar í ymskum bjargingartólum, og fer hetta fram í Klaksvík.

Tekning á tlf. 15555 hósdag og friggjadag frá kl. 8.00 — 12.00 og frá kl. 13.00 — 12.00 og frá kl. 13.00 — 16.00.

Landsskúlafyrisingin

Hava tygum trupulleikar við bókhaldinum, so lat okkum hjálpa tygum.

Vit kunnu avgreiða bókhald tygara fyrri ein sámligan kostnað.

Um ynskist, gera vit mánaðar-, ársfjórðings- og hálvársroknskapir

Ringið og fáid eitt prát við okkum.



BEHGRA

Bókhalds- og roknskaparvirki

Á Teigi 8 - 100 Tórshavn
Tlf. 194 70 - Telefax 198 30

NYREDONOR TESTAMENTER



Revurin smilkast uttan at nærkast og sigur: »Eg trúgvi tær so væl, harra Leyva, onkur hevur fingið gott at eta. Men á veg inn hava øll gingið yvir sandin har og fótasporini sigg-

ast so væl. Men sum eg dugi at lesa tey, so er eingin komin út aftur enn. Tí haldi eg, at har nokk er ov trongligt fyrri meg, har inni í tygara holu!«

Tønnes.